

статия* на същия автор, която очевидно има програмната задача да преосмисли и преподреди ценностите на Яворовото литературно наследство. Заклеймени са индивидуализма на поета, неговите упадъчни настроения, скептицизма и песимизма, декадентството и символизма, изобщо цялата светогледна деградация през т.нар. “втори период” осъществена благодарение на настроенията и влиянията на кръга “Мисъл” и глезеното общество на Лора Каравелова, на пагубното му обшуване с френската буржоазна литература и култура. Тази официална/официозна гледна точка към П.К. Яворов заявена от името на строителите на новото общество” става водеща за години напред и голямото говорене за поета, имитиращо ожесточени дискусии, фактически има единствената цел и задача да го “приспособи” към “новото време”, да го “впримчи” в борбата за “светлото бъдеще”, да прочете по-удобен за себе си начин участието му в македонските епически борби, да го сприятели с Яне Сандански и със социалистическото учение навеки. Така изтръскан и пречистен от всички естетически и естетски понятия и категории, адекватни на творчеството му, превърнат в пасивна или активна /също дискуссионен казус!/ жертва на своето време и общество, поетът става годен за идейна консумация. За П.К.Яворов по това време добиват право да пишат само идейните съмишленици на онези, които догматично го отрекоха през 20-те години, но които откривайки си теми за дискусии, постепенно привличат нови територии от творчеството му в процеса на обогатяване и усъвършенстване на формулата на единствено правилния творчески метод- социалистическия реализъм.

Никак не е случайно, че след 1945 г. с тази задача се захваща пръв именно Георги Цанев, талантливият ученик на Боян Пенев, литературният критик, чиято творческа и научна биография, своеобразно следва, очевидно убедено и убедително, логиката на политическата конюнктура у нас. Той поставя началото и в продължение на почти две десетилетия дава тон, следи и направлява формирането на “правилно” отношение към литературното наследство на Яворов. Най-беглият преглед на Яворовата библиография по това време установява, че от нея липсват имената

---

* Две, но са “една”, доколкото съдържат едно и също съдържание и цел.